

Welcoming Address on the Occasion of the Commemoration of the 1848-1849
Hungarian War of Independence organized by the American Hungarian Federation
of Washington, D.C. - András Bácsi-Nagy, Deputy Chief of Mission, Embassy of Hungary

March 11, 2012

Tisztelt Megemlékezők!
Hölgyeim és Uraim!

A magyar kormány és washingtoni képviselője, a magyar nagykövetség – s kiemelten Szapáry György nagykövet úr – nevében szeretettel köszönöm Önöket az Amerikai Magyar Szövetség az 1848-as szabadságharc emlékére rendezett ünnepélyén.

A magyar–amerikai kapcsolatok szembetűnő és szerencsés sajátossága, hogy Magyarország három nemzeti ünnepe közül kettő is olyan világtörténelmileg jeles eseményhez köthető, ami az Egyesült Államokban kiemelkedő figyelmet követelt ki, s ami az amerikai Magyarország-képet a napjainkig meghatározza. Természetesen '56-ról és '48-ról beszélek. De míg '56 elevenen él egy még nagyon is aktív generáció tudatában, addig '48 emlékét – s ez sem lebecsülendő – már csupán a Kossuth Lajosról elnevezett közterek, megyék, a róla mintázott szobrok őrzik ebben az országban.

Hadd beszéljek azonban egy személyes élményről. Amikor először jártam az Egyesült Államokban, ösztöndíjjal, a gimnázium udvarán beszélgetésbe elegyedtem egy fiúval. Mikor megtudta, hogy magyar vagyok, bemutatkozott: Kossuth Bradleynek hívták. Édesapja nagy tisztelője volt Lafayette márkának és Kossuth Lajosnak. '48 emléke néha nem várt helyeken él tovább.

Ennek ellenére mai ésszel nehéz felfogni, milyen különleges, azelőtt sosem látott, meleg fogadtatásban részesült egy magyar ember, Kossuth Lajos, s rajta keresztül az elbukott magyar forradalom Amerikában. az Egyesült Államok nemcsak hajót küldött érte Törökországba, de Kossuth beszédet mondhatott a Kongresszus mindkét háza előtt, a Fehér Házban pedig Fillmore elnök díszvacsorával fogadta.

A korabeli dokumentumok jól mutatják, hogy a magyar forradalomban amerikai részről annak igazolását látták, hogy az amerikai kísérlet, a republikánus gondolat Európában is követőkre lelhet. Kossuthban a magyar George Washingtonot tisztelték. Kossuth a kongresszusi banketten ennek megfelelően kijelentette: „Az európai kontinensnek vagy nincs jövője, vagy e jövő: az amerikai republikanizmus.”

Az amerikai külügyminiszter – sajnos túl későn – titkos követet küldött Bécsbe, akinek tiszte volt felmérni, mely pillanat a legalkalmasabb a független Magyarország elismerésére. Sajnos ez a pillanat sosem jött el – de az amerikai szándék önmagában figyelemre méltó, és nem meglepő módon Bécs heves tiltakozását váltotta ki.

Kossuth ugyanakkor a Fillmore-adminisztráció számára kellemetlen üzenettel érkezett Amerikába: szemére hányta ugyanis, hogy az amerikai be nem avatkozási politika ellene megy a kis európai országok – köztük hazánk – függetlenedési törekvéseinek, s így az amerikai minta terjedésének. Nem a Habsburgokat vádolta – tőlük természetesnek vette a beavatkozást –, hanem Oroszországot, akit más nagyhatalom nem kívánt ellensúlyozni. Szomorú, hogy mintegy száz évvel később, '56-ban is az oroszok elleni be nem avatkozást kellett számon kérnünk amerikai barátainkon.

Bár az Egyesült Államok a XIX. század közepén már nagyhatalom volt, tudjuk, hogy történelme legnagyobb és legvéresebb megpróbáltatása előtt állt – azaz önmagával, az unió fennmaradásával volt elfoglalva. Kossuthnak menedéket, nem pedig fegyvert vagy nemzetközi támogatást állt csak szándékában adni. A magyar hős csalódottan távozott.

Magyarország ma '48-hoz és '56-hoz hasonló, történelmét hosszú távon meghatározó időszakot él át. A változás igénye ma nem kisebb, mint '48-ban és '56-ban. Mélyreható, érdemi döntések születnek, amihez joggal várnánk el – ismét – Amerika támogatását. Nem pártos kérdéstről van szó. Obama elnök gazdasági programja épp annyira kompatibilis a magyar kormány törekvéseivel, mint a republikánusok társadalmi víziója.

Az amerikai magyar közösség segítségét kérjük ahhoz, hogy '48 és '56 után ne kelljen csatlakoznunk Amerikában. Kérjük Önöket, hogy segítsék a kormány szándékainak objektív megítélését, lépjenek fel a szándékos vagy pusztán tudatlanságból fakadó torzítások ellen. Beszéljenek befolyásos ismerőseikkel – s ha kell, emeljék fel a szavukat az ország védelmében. „Nem elég mai időkben törvényeket írni, de azok iránt szimpátiát is kell gerjeszteni” – mondta Széchenyi István. Tudom, hogy e szimpátia egyesült államokbeli felkeltésében bizton számíthatunk, számíthatunk Önökre. Köszönöm szépen.